

tage Adelen's Rettigheder, dog ved medfulgte „Herligheder“ har forstaaet, godt at hamle op med dens Knibstthed og Fornemhedsfyge. Den har forplantet sig videre i et Embeds- og Rangaristokrati, der ogsaa har vidst at prunke ret godt med de af Adelen laante Paafugleffer. Den har endelig forplantet sig endnu dybere ned i et af Laugsbøvesen og Kaste-Smaalighed næret Spidsborger-Aristokrati, der, endskjøndt med Keitethed, dog paa det Bedste har stræbt at følge sit store standsadskillende Monster. Jeg vil nu ingenlunde sige, at disse eller alle forskjellige Arter af Aristokrati have fundet deres Plads i Udkastets Førstekammer, men det er dog Tilfældet med de væsentligste af dem. Udkastet foreslaaer nemlig, at ingen Diæter skulle betales til Landstingets Medlemmer. Det er den aabenbareste og en stor Begunstigelse af Rigdommen, og ikke blot af Rigdommen, men af den bedre gagerede Embedsclasse; thi uden Diæter kunne kun formuende Mænd og vellønnede Embedsmænd søge deres Plads i dette Thing, de Sidste saa meget mere, som Regjeringen kan begunstige deres Valg ved, hvad jeg veed endog faktisk er Tilfældet med Embedsmænd allerede i denne Forsamling, at der er bleven dem constitueret Andre til at varetage deres Embede, uden at de selv afholde Udgiften herved. Her ligger altsaa, uden andre Hensyn, et klart Beviis for et begunstiget Aristokrati. Dog vi behøvede ikke engang at søge Beviserne; selv Opinionen taler for, kun at ville finde et aristokratisk Element i det høiere Kammer. Vi behøvede endog kun at see hen til Stændertiden. Vore Stænder vare deelte i Kamre paa forskjellige Steder, udgjorde altsaa, hvad det egentlige Danmark angaaer, en Art Lokammer, af hvilke Opinionen stedse betegnede det jydste som det folkelige, uagtet dette Tillægsord ofte kun meget ringe tilkom det, og Stifternes som det aristokratiske, og det endskjøndt de begge dog vare sammensatte af de samme Valgelementer; men en større Samling af Aristokrati, udgaaet af dets Corporationer, havde faaet Sæde i det ene.

Hovedindvendingen, der er reist imod Getkammeret, er den, at det let gjør sig skyldigt i Overilelse. Men hvad berettiger til at domme det saaledes? Besidder det ikke i sin Organisation alle Beskyttelsesmidler herimod, saasom ved de tredobbelte Læsninger, ved Behandlingen i Afdelinger, og endelig ved Kongens Veto? Man har paaberaabt sig Nordamerikas Lokamre; men glemmer man da reent, at Forholdet der er et heelt forskjelligt, at Folket i de amerikanske Unionsstater er i Guebestdelse af Magten? Og er det nu vel saa, at i hver Stat med en oprigtig fri Forsatning — og jeg vil saaledes haabe, ogsaa fremtidigt hos os — al Magt udgaaer fra Folket, saa er dog en inhiberende Magt tilstede hos Kongen i hans Vetoret. Denne, er det vel sagt, det hverken er at haabe eller ønske, egentlig skal blive bragt i Udøvelse; men hvortil da denne Ret, naar den kun skal hænge som et tomt Attribut ved Scepteret? Jeg mener tværtimod, at Vetoet-aaade maa ønskes og haabes anvendt, navnlig i saadanne vigtige Tilfælde, hvor kun en svag Fleerhed for en Beslutning er kommen tilstede i Folkerepresentationen, og hvor da Overilelsen nærmest skulde have været at befrygte; og selv om Anvendelsen kun forudsættes at ville see sjældent, saa er det jo allerede et Værn imod Overilelse, at Folket veed, at Vetoretten er tilstede og kan anvendes, og den vil derved altid øve en stor moralsk Indflydelse paa Repræsentationens Beslutninger. Et yderligere Værn er desuden tilstede i Kongens Ret til Kamrets Oplosning. Man har rigtignok været saa tilfom med at ville finde Overilelse hos Getkammeret, at man endog har sigtet nærværende Forsamling for at have gjort sig skyldig heri, og har i denne Henseende tydeligt paapeget Børnepligtslovens § 5, støttende sig paa, at der under 3die Læsning blev gjort Paastand om en Forandring i den heri tagne Beslutning. Ja vist blev Paastanden gjort, men ogsaa med stor Fleerhed tilbagevisti, og heri er vel Vidnesbyrd nok imod Overilelsen. Med hvad Ret vil man desuden kunne betegne en ved Fleerhed fremkommen Beslutning som overilet? Minoritetens Hverv er det at udvikle al sin Kraft i Kampen, men at bøie sig for det Resultat, der ved Fleerhed, som det eneste Udtryk af den berettigede Villie, kommer tilstede. Om et Majoritetstyrannei, som den ærede Rigsdagsmand for Goding (Bloug) har paaberaabt sig imod Getkamret, kan derfor heller ikke blive Tale; thi naar kun Majoriteten ikke berøver Minoriteten Midlerne til at udfjæm-

pe sin Sag, saa har denne Intet mere at fordrø, og vil heller aldrig fordrø Mere. Majoritetens Herredømme er derfor intet Tyranni, men kun en naturlig Berettigelse. Men derfor maa Minoriteten i nærværende Tilfælde ogsaa vide at respectere den fremkomne Majoritets-Beslutning. Heller ikke er der det Ringeste, som her taler for at antage noget Slags Overilelse at have været tilstede. Jeg har idetmindste ikke hørt en Gæste af Majoriteten at have været andet end veltilfreds med den tagne Beslutning eller at have angret sin Stemmegivning, og hvad mig selv angaaer, som den gang var kommen med i en Majoritet, saa kan jeg tilstaae, at jeg endog er ganske stolt af at have medvirket til en Beslutning, som jeg anser for en af de bedste, vi have fattet her, ved at faae spredet endeel af den Leviter-Nimbus, hvormed man vilde omgive Præstefabet, og ved at vise, at den rette Vei til Kirken dog gaaer igjennem Skolen.

Men jeg skal nu vende mig et Dieblit bort fra vort eget Land, fra det nærmeste Standpunkt for nære Betragtninger, og til det, som man jo altid er saa rede til at bebreide dets Tilfomhed og Overilelsesyge, skjøndt vi dog som oftest have dets Plen at takke for, at vi Andre ogsaa komme lidt med — jeg behøver neppe at minde om, at vi kun ere saa Timer fra Marsdagen efter hine Begivenheder, som vi dog skyldte, at Danmarks Folkerepræsentanter nu her ere samlede for at grundlægge en fri Forsatning, hiin 21de Mars, som maastee endnu havde ligget fjern, naar ikke Frankrigs glørværdige 24de Februar var gaaen forud og havde ileet med at kalde den tillive — til det tilfomme Frankrig vil jeg et Dieblit vende Tanken. Jeg beder da blot at fæste Opmarksomheden paa den Nationalforsamling, der taller, jeg feiler nok neppe i Tallet, 900 Medlemmer, som alle ere valgte i Revolutionens meest glødende Feberhede, valgte blandt alle pletfrie Franskmænd fra det 21de Aar, uden Hensyn til, om de eiede en Album Hartkorn eller svarede det ringeste Bidrag til Bægters Lygte- og Sproiteskatten; den Forsamling, hvori ikke en eneste Adelsprivilegeret, ikke en eneste privilegeret Hartkornseier og ikke een privilegeret Laugsoldermand har Sæde, — og jeg spørger da: har dette saaledes sammensatte og souveraine Getkammer gjort sig skyldigt i nogen Overilelse? (Hør!) Nei! Kjendsgjerningerne ville være Svaret. Det har tværtimod beskyttet det franske Folk imod Overilelser, det har været et betryggende Værn imod alle anarchiske Bestræbelser, og er i det Hele gaaet frem med en Moderation og Sindighed, der har vaft alle Partiers Anerkjendelse. Selv hos den ærede 3die Rigsdagsmand for Kjøbenhavn (Orsted), der dog vist ikke hører til dem, som efter den Maade, hvorpaa han selv skildrer den, betragte den franske Republik's Nationalforsamling med sært Velbehag, har denne Indrømmelse fundet sit Udtryk i det af ham i det forrige Mode holdte Foredrag. (Hør!) Rig-tignok tilskriver han de gode Resultater den Omstændighed, at ved Siden af de skræffeligste Folkeledere ogsaa flere Wiismand, flere kloge og erfarne Mænd bleve valgte til Nationalforsamlingen, og at disse da ved deres Dplysning og Indsigt havde formaaet at virke saaledes paa de Andre, at gode Resultater derved fremkom. Men hvem har da kaldt disse Wiismand til Nationalforsamlingen? Hvem andet, end den almindelige Stemmeret, udøvet af alle Franskmænd fra det 21de Aar? Og hvem er det, der har formaaet at begrunde den Indflydelse, som de Besindigere og Visere have kunnet øve, øve endog i den Grad, at Mænd, der omtrent efter den ærede Rigsdagsmands Skildring ere komne ind som Ulve og Slanger, have kunnet blive saa tamme som Gaar og saa fromme som Duer ved Paavirkningen af hine visere Mænds Ord? Hvem andet har fremkaldt disse store Resultater, end den almindelige Stemmeret, som kaldte dem Alle, og Getkammeret, som samlede dem? Har ikke den ærede Rigsdagsmand heri ført det meest talende Beviis for begges Fortrinlighed? og have vi, efter saaledes at have betragtet Forholdene hjemme og Forholdene ude, da her andet Vidnesbyrd behov?

Ja, man har vel her bladet stærkt efter i Historiens Aarbøger, for at søge efter Vidnesbyrd for og imod, og jeg skal vist ingenlunde negte, at jeg sætter saa stor Priis paa Historien som Nogen, at jeg af den stedse har søgt at øse min Forskning over politiske Spørgsmaal; men ogsaa jeg maa med den ærede 28de Kongevalgte (Tscherning) sige, at den Autoritet, jeg stiller over Historien og de klogeste Vidnesbyrd, er Tiden, der ofte ikke blot nøder os til at gjøre store

Spring, men endog ofte bibringer os et saa uvilkaarligt Stub, at selv den med Podagra meest Belemrede maa bevæge sig fremad. Desuden er der en væsentlig, maaskee den væsentligste Betragtning, som hos ethvert Folk maa rage frem: Folkets Eiendommelighed. Den har hos os fra den tidligste Tid til de sidste Dage stedse vidnet for Tilbøieligheden til et Gætkammer. Jeg vil ikke blot støtte mig paa, at i Valgdagene, saavidt mig bekjendt, paa de fleste Steder, hos Valgere og Candidater, udtalte sig det almindelige Ønske for et Gætkammer. Af enkelte Candidater blev jo vel bemærket, at de ikke med Bestemthed vilde erklære sig for eet eller to Kamre, men nu først see sig om inde i Rigsforsamlingen og saa stemme efter deres inderste Overbeviisning; men hos Valgerne viste desuagtet Tilbøieligheden til Gætkammeret sig at være den meest fremtrædende. Den har ogsaa maattet være den eiendommelige for vort Folks Tankegang, hvilket navnlig har viist sig under Stænderne, idet det dog var det Æneste, der endnu bevarede Interessesen noget for denne Institution i dens hensygnende, ja næsten henvisnede Tilstand, at Folkets Repræsentanter, rigtignok i hver sin uheldige Provindsdeling, vare samlede uden Hensyn til Classesforskjel i eet Kammer til fælles Raadslagning og Beslutning. Ja den eiendommelige Trang hos os til et Gætkammer har jo endog nedarvet sig i den Grad, at mange af denne Forsamlings Medlemmer i deres Tilbøielighed hertil have kunnet endog stige ned til et Gætkammer, sammensat paa den Maade, som det foreliggende Mindretalsforslag indeholder, ja at endog, endskjondt Udskafets Lokammer dog har et temmelig liberalt Tilsnit, et Medlem fra Ringkjøbing Amt (Kirke) har kunnet foretrække, hellere at flyde ogsaa det liberalere Lokammer tilbage, og idet Sted vælge — den gamle graae Absolutisme!

Man har ogsaa til Styrke for Lokammeret villet drage en Paralel med de dømmende Institutioners Instantser. Men en Paralel er her ikke tilstede, thi endnu har man ikke kunnet godtgjøre, at den ene Instant er kommen til et sikkrere Resultat end den anden; ja endog hyppigere har det været Tilfælde, at en af en Overret affagt Dom af de kyndigste Jurister er bleven erklæret for at være bedre begrundet, end den høiere Rets, hvis Præmisses man jo rigtignok heller ikke har lært at kjende. Hvad der desuden taler for det af mig Fremsatte, er den Omstændighed, at jo endog Udelen, der dog har vidst at fiske ret godt efter Rettigheder, ogsaa havde forstaaet at tilvende sig det som et Privilegium, kun at behøve at lade sig indstævne for Høiestret, og det skulde man dog ikke antage, at den høivælsede Stand havde attraaet af Forsængelighed alene, for kun at dømmes af en høieste Ret.

Endnu har man villet finde noget Tilsvarende til Lokammeret i vore communale Indretninger. Ganste vist, der har man Lokammeret, navnlig i vore Kjøbstadcommuner; men har det da ikke ogsaa viist sig, at dette Lokammer stadigt befinder sig ved denne Uvedling og Adskillelse i indbyrdes Strid? Endog Lovgiveren har forudsat dette ved at paabyde Sammentræden i Uenighedstilfælde, for Sagerne indgaae med Dissens til høiere Afgjørelse; og er ikke det tvistende Element ofte fremtraadt maaskee meest netop der, hvor det høiere Kjøbstadkammer, Magistraten, kun bestod af en eneste Embedsmand? Man betænke desuden, hvilket Middel man giver ihænde paa de Mægtigere og Indflydelsesrigere ved at kunne benytte Uenigheden imellem de to Kamre til sin Fordeel! Hvor let formaaer

ikke navnlig et Ministerium derved at faae sin Indflydelse gjort stærkere gjældende i det ene Kammer, naar det ikke har kunnet opnaae det i det andet?

Saa meget jeg saaledes altsaa foretrækker Gætkammeret for en Deling i to, og saa meget det ogsaa altid har hørt til mine skjønneste politiske Drømme og kjære Tanker, at vi, naar Friheden engang forkyndtes hos os, maatte see den kundgjøre sig ved en Samling af Landets Blomst i eet Kammer til fælles Raad og fælles Beslutning; saa meget jeg saaledes har ønsket, at see ogsaa hos os en Medkomst med dette Foster af Friheden og Liden: saa vilde jeg dog føle mig ubehagelig overrasket ved at skulle betragte det — ja jeg maa sige det, endskjondt Tilværelsen skyldes et af de skarpsindigste Medlemmer i Forsamlingen, den Mand, til hvis Ord jeg selv altid gjerne lytter — „det Misfoster“, som det her foreliggende Forslag udviser, „Misfoster“, har jeg sagt, thi det bærer ikke blot et lidet Hoved til Skue paa en stor Krop, men begge Dele synes ligesom fabrikerede hver for sig, og siden satte sammen (Latter) og mangle derfor maaskee ogsaa Forbindelsen imellem Hjerte og Hjerne. Jeg skal ikke her opholde mig ved det Principløse i hele Forslaget; det er allerede tilstrækkelig paaviist af flere ærede Talere, navnlig af Rigsdagsmanden for Goding (Bloug). Jeg skal kun opholde mig noget ved den praktiske Side deraf, navnlig den, som angaaer de formeentlige Classer i deres indbyrdes Forhold. Jeg vil ikke tale om det Overflødige i en særskilt Repræsentation af Universitetet og lærde Instituter; det er allerede paaviist af Andre. Heller ikke vil jeg dvæle videre ved Geistlighedens særskilte Repræsentation, som jo allerede ved Folkevalgene til nærværende Forsamling har viist sig at være ganske unødvendig. Hvorledes vil man desuden faae Geistligheden repræsenteret? Det maatte jo ikke gjælde den kongelig privilegerede Statskirke alene; men, da man siger, at vi skulle have Religionsfrihed og altsaa religiøs Ligeberettigelse, ligesaa udvides til alle dissenterende Troesbekjendere. Men det, jeg nærmest et Dieblif vil standse ved, er det saa meget omtalte Forhold imellem Kjøbstad og Land, som man vil have taget i Betragtning ved at give Kjøbstæderne en særegen Repræsentations-Besthyttelse. Besthyttelse — hvorimod? Flere af de ærede Talere have selv erkjendt, at nogen Interessesforskjel fremtidigt mindre vilde være tilstede i Birkeligheden end i Frygten. Den ærede Rigsdagsmand for Nykjøbing paa Falster (Mørk Hansen) har saaledes selv yttret, at for den høiere Betragtning maatte denne Frygt forsvinde som ugrundet; men er det, hvad jeg for en Mand med hans Mand neppe behøver at styrke, er det da ikke den høiere Betragtning af alle Forhold, der netop her under vore Overveielser maa lede os? Og naaer man vel nogensinde det høiere Maal ved at see nedad? Desuden naar man vil tænke sig Kjøbstaden som et Complex af fælles formeentlig Interesse, feiler man meget, thi Striden føres ofte i den imellem forskjellige næringsdrivende Stænder, navnlig Handelsstanden imod Haandværksstanden; det viser sig især ved de communale Valg, hvor ofte Kjøbmændene forsamlende sig i een Klub for at aftale Candidaturer, Haandværkerne i en anden, og saa fremdeles. Det viser sig ikke mindre i de ofte fremtrædende Brydningsger imellem Næringsinteresserne. Kjøbmanden er vred paa Stræderen, fordi han handler med Klæde, og Stræderen paa Kjøbmanden, fordi han handler med syede Klæder.

(Fortsættelse.)

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

Syv og Halvfjerdsindstyvende (80de) Møde.

(Den foreløbige Behandling af Grundloven. §§ 30—36.)

Alle (fortsat): En saadan Kamp imellem formodede Interesser vilde virkelig være vanskelig at tilfredsstille; thi hvor er Begrænsningen af Classernes Omraade? Og vil ikke den ene Corporation saa godt som den anden søge at gjøre sig gjældende som Klasse og fordrø Repræsentation? Jeg har talt om Haandværkerne; vilde ikke ofte de modstridende Interesser i Haandværksstanden ogsaa fremtræde og fordrø Repræsentation? Man har f. Ex. seet, at Skomagerstanden paa sine Steder udgjør en saa formaaende og talrig Klasse, at endog et æret Medlem her i Salen i en betydelig Commune er stillet til Valget af fire Skomagermestre. Skulde saa ikke f. Ex. de Herrer Skomagere kunne fremtræde og forlange sig repræsenterede, især naar det vigtige Spørgsmaal om „Bønderføe“, som her i Salen alt er bleven saa udførlig discuteret, kommer til Afgjørelse i det danske Parlament? Og nu Skræderne, der ere et modigere Folkeskærb, end de ellers have Ord for (Latter) — ville ikke ogsaa de kunne komme og forlange særlig Repræsentation, naar der skal tages Beslutninger om Klædehandel, Klædetold og Repressalier imod Indkrympning af Klæde (Munterhed i Forsamlingen), ja selv i Spørgsmaal om Moden og Smagen? Og saaledes kunne vi gaae igjennem den hele Corporationsrække heelt ned til det ærede Plattenflagerlaug, der maaskee ogsaa vilde komme og forlange beskyttende Repræsentation for sine Rettigheder eller rettere mod Andres Rettigheder. Det er ganske vist, at der endnu svæver Interesseskjellighed imellem Kjøbstad og Land i Henseende til Bestatningen, det større Tryk, som heri endnu hviler paa Kjøbstæderne, og som maa udjævnes samtidig med en Reform af deres gjensidige Forhold, men denne Udjævning maa være nærmest forestaaende, allerede paa den forstkommende Rigsdag, og jeg er fuldelig overbevist om, at selv i det Tilfælde, at denne overveiende kom til at bestaae af Landboere, vilde disse i Retsfærdighedens Interesse ogsaa vide at iagttage Kjøbstædernes billige Krav; men ogsaa kun denne virkelige Interesseskjellighed anseer jeg endnu at være tilbage, og den maa snart og af sig selv forsvinde. En anden Strid imellem Interesser af samme Lands Befolkningsdele kjender og erkjender jeg ikke. Jeg er selv født og opdragen i en Kjøbstad, har tilbragt, saa at sige, al min Tid i en Kjøbstad, har været Kjøbstadborger i en halv Snees Aar og troer ikke at have ladet det mangle paa Interesse for den Samfundskreds, hvori jeg nærmest har været anvist Plads; men jeg er igjennem Læring og Erfaring stedse mere og mere kommen til det Resultat, at den Frygt for at oversloies af Landet, som endnu rører sig i flere Kjøbstæder, og den hele Paastand om naturligt adskillende Interesser og Rivning imellem deres indre Dele kun beroer paa en illusorisk Betragtning, paa en sygelig Forestilling, som Laugs- og Kasteaand kun have været for villige til at nære. Grunde til Frygt for Fortrædigelse af andre Befolkningsdele ere efter min Overbeviisning ikke tilstede. Frygten anseer jeg kun for en indbildt Sygdom, og den curerer man dog sandelig ikke ved at helde Medicin i Patienten, men ved at vise, at den grunder sig paa en urigtig Idee; ja jeg vil endog udmale det med et stærkere Billede: jeg anseer den for en Spøgelsesfrygt, og Spøgelser fordriver man heller ikke mere ved at lægge Løsetande for Sengen, men ved at vise, at de ikke eksistere. Derfor vilde jeg ogsaa ansee det for saare skadeligt for Kjøbstæderne, for Udviklingen af Livet i disse, om man søgte at dæmpe Forestillin-

ger, som man selv erkjender for at være urigtige, ved at give dem Næring. Jeg vilde derfor ansee det for et af de uheldigste Resultater, vi her kunde komme til, ved at give Kjøbstæderne en særskilt, classeafføndrende Repræsentation at bevirke disse egen Skade, medens jeg vil betragte en Amalgamering i Repræsentationen af Kjøbstad og Land, hvis Velvære gjensidig betinger hinanden, som Kjøbstædernes sande Bedste. Derfor ønsker jeg ogsaa, at Kjøbstad og Land skulle rætte hinanden en Broderhaand; men det skeer ikke igjennem Skillerum, kun den frie Haand slutter Bagten, og den vil bringe det store Samfundshæle til sin sande Blomstring. (Hør!)

Jeg skal dernæst omtale det tredie Punkt, som her nærmest har været Gjenstand for Debat, den almindelige Stemmeret. Jeg agter ikke, i nogen dyb Undersøgelse at følge eller indlade mig i Tvækamp med et saa lærd og begavet Medlem, som den ærede 11te Kongevalgte (David), der egentlig har været den almindelige Stemmerets Hovedmodstander. Men jeg kan dog ikke tilbageholde den Anskuelse, som jeg synes maa stille sig frem, selv for en læg Anskuelse, at han kun har betragtet Staten fra det materialistiske Standpunkt, som en Nødvendighedsopgave, uden at lade denne Betragtning ledsage af den humanistiske, der hos ham har befundet sig stærkt i Baggrunden, og som dog nødvendigviis maa begrunde Statsindividernes naturlige Ret til at øve Indflydelse paa Bestemmelsen af den Statsstyrelsesmaade, der bliver at ansee som den nødvendige. Jeg er med samme ærede Taler enig i, at der dannes sig Uligheder under Udviklingen af Samfundslivet. Det er de Rækker og Dale, som saa at sige høre med til Livets Romantik, og som Ingen kunde vente, end sige ønske at see nivellerede. Men jeg veed ikke, hvorledes denne Ulighed skal gives gjældende ved Indflydelsen paa Statsstyrelsen, eller hvorledes man derefter vil tilmaale Enhver sin Lod og Deel. Taleren faaer rigtig nok Uligheden konstateret ved aldeles at udelukke en heel Klasse, men hvorledes gennemfører han endog Uligheden i det Dyrige, naar han stiller Alle fra 2 Tor. Hartorn og op til den høieste Besiddelse under lige Vilkaar? Jeg skulde selv nære det Ønske, at i det Hele taget Stemmerne hellere maatte veies end tælles; men hvor er den Vægt, som kan veie, og hvem skal justere den? Dannelse og Selvstændighed, siger den ærede Taler, ere Betingelser for at kunne være Valger. Jeg kunde hellere ønske at vende det om og give Selvstændigheden Forrangen. Men naar vi da skulle veie, maae vi saa ikke indrømme, har da ikke hver af os saa gjort den Erfaring, at den sande Selvstændighed lige saa ofte findes, ja maaskee oftere mere hos den mindre Formuende, fordi Mangelen paa Udgang til den større Livsnødvæelse ogsaa mindre udsætter ham for Nydelsens Fristelser? (Hør!) Og naar vi saa da skulle veie paa en retfærdig Vægt, vil det saa ikke ofte hændes, at selv den med Lærdom meest udspekede Professor vil blive veiet og funden for let, imedens den jævne og selvstændige, men fattige Mand bringer Skaalen til at synke? Det er oftere bleven sagt, at kun den, der bidrager til Staten, skal kunne udøve Valgret. Men hvem bidrager da til Staten? Hvorledes skal det med Sikkerhed kunne siges, at den Rige bidrager mere til Staten med sit Guld, end den Fattige med sit Talent og sin Flid? Naar vi desuden ville undersøge det Spørgsmaal, om hvem der i sin Livsstilling bidrager mest til Staten, saa faae vi det dog aldrig ret besvaret, for Individernes Liv er affluttet; saa læses vel ofte en prangende Indskrift og kneiser et stolt Monument ved en rig Døgenigts Grav, imedens Fattigmænds Kiste maaskee ligesaa ofte indeslutter Statens største Rigdom.

Her er i Salen oftere blevet yttret og anføgtet fra en anden